

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.330 van 4 juli 2016
in de zaak A. 219.551/IX-8883**

In zake: Kristiaan BAEYENS
woonplaats kiezend te 2861 Sint-Katelijne-Waver
Leemstraat 79

tegen:

het SELECTIEBUREAU VAN DE FEDERALE OVERHEID
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Emmanuel Jacubowitz en Anthony Poppe
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 22 juni 2016, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “een administratieve beslissing van de selectiecommissie van het selectiebureau van de federale overheid van 13.06.2016”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 juni 2016, om 10u30.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Emmanuel Jacobowitz die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is industrieel ingenieur bij de Regie der Gebouwen. Hij is tevens houder van het diploma van burgerlijk ingenieur elektronica-informatica.

3.2. In het Belgisch Staatsblad van 25 maart 2016 verschijnt een oproep voor een vergelijkende selectie van Nederlandstalige burgerlijk ingenieurs voor de Regie der Gebouwen.

3.3. Op 10 april 2016 solliciteert verzoeker voor een van deze functies.

3.4. De selectieprocedure bestaat uit een ‘generieke screening’ en een ‘functiespecifieke screening’. Omdat verzoeker reeds benoemd is in een functie A1, is hij vrijgesteld van de ‘generieke screening’. De ‘functiespecifieke screening’ bestaat uit een computergestuurde proef en een interview.

3.5. Op 1 juni 2016 neemt verzoeker deel aan het tweede deel van de selectie (interview) waarop hij 17 op 30 behaalt. Het vereiste minimum om te slagen is echter 18 op 30.

3.6. Op 13 juni 2016 wordt aan verzoeker meegedeeld dat hij niet geslaagd is.

3.7. Met een brief van 18 juni 2016 vraagt verzoeker om inzage van zijn dossier alsook om feedback.

3.8. De gevraagde feedback wordt aan verzoeker bezorgd per e-mail van 23 juni 2016.

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

5. Verzoeker motiveert de uiterst dringende noodzakelijkheid van zijn vordering als volgt:

“Het dreigende verlies om in aanmerking te komen voor de functie is per definitie spoedeisend, eens de 5 functie[’s] ingevuld zijn maak ik geen enkele kans meer op de momenteel opengestelde plaatsen. De selectieprocedure zelf is afgelopen, met de resultaten wordt een geran[g]schikte lijst opgesteld op basis van de resultaten van de functiespecifieke screening. Deze lijst is uiterst belangrijk vermits deze determinerend is voor de aanwerving, doordat ik één punt te kort heb wordt ik geweerd op deze lijst. [...]

Een vordering ingesteld volgens de gewone schorsingsprocedure zal te laat komen, de functies zullen ingevuld zijn, waardoor ik geen enkele kans meer maak op de functie(s). Uiterst dringende noodzakelijkheid is hierbij zo zeker voorhanden.”

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringend karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dat impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

7. Op verzoeker, die meent een beroep te mogen doen op de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, rust met andere woorden de bewijslast om onder meer aan de hand van precieze, pertinente en concrete gegevens aannemelijk te maken dat de schorsing van de tenuitvoerlegging

volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om nog soelaas te bieden.

8.1. Ter staving van de uiterst dringende noodzakelijkheid voert verzoeker aan dat hij geen enkele kans meer maakt op een benoeming in één van de vacante functies, omdat deze naar aanleiding van de op grond van de resultaten van de selectie opgestelde rangschikking dan reeds ingevuld zullen zijn.

8.2. Zoals uit de stukken van het administratief dossier blijkt en door de verwerende partij is toegelicht, zijn er nog geen benoemingen gebeurd op grond van de voornoemde selectie. Maar zelfs indien dit het geval zou zijn, hoeft dit niet te betekenen dat dit voor verzoeker onherroepelijke schadelijke gevolgen zou teweegbrengen. Verzoeker toont immers niet aan dat dergelijke benoemingen meteen een eventuele benoeming van hemzelf – na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing – in de weg zouden staan. Hij heeft immers de mogelijkheid om die benoemingen met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State aan te vechten zodat deze benoemingen niet als definitief kunnen worden beschouwd en het voor hem mogelijk blijft dat hijzelf wordt benoemd. Een eventuele later door de Raad van State vastgestelde onregelmatigheid in de selectieprocedure, te dezen het aan verzoeker toegekende resultaat, zal immers gevolgen hebben voor de regelmatigheid van de daaropvolgende benoemingen.

Dergelijke benoemingen kunnen bijgevolg op dit ogenblik nog niet als definitief worden beschouwd, zodat het voor verzoeker wel mogelijk blijft nog zelf te worden aangeworven in één van deze functies, zo zou komen vast te staan dat de bestreden beslissing van zijn niet-slagen onwettig is en hij vervolgens toch zou worden opgenomen op de lijst met rangschikking. De voorliggende vordering is dus duidelijk voorbarig.

9. Uit wat voorafgaat volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden aanvaard.

10. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn, wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro rolrecht en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, verschuldigd aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 4 juli 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Bruno Seutin